

Hejsan

Tidigt i morse fick vi reda på att boj #8 hade en ytterst preliminär position. Den hade inte drivit ut ur fjorden utan borde befinna sig på en position rakt norrut från Ny Ålesund, i närheten av en glaciärkant. Vi bestämde oss raskt för att åka dit och spana manuellt med kikare. Vi pratade med Roar, kapten på båten, som också tyckte att vi borde göra ett försök. Dessutom gick han med på att ta en ribbåt på släp för att kunna gå närmare isbergen/-flaken i jakten på den gröna bojen. Väl framme var det ganska mycket isflak i vattnet så jag och Simon tog hand om ribben. Med den kunde vi gå ganska nära land, men fra kryssa oss igen isflaken, bojen kan ju vara gömd bakom eller emellan dem. Tyvärr gav vårt sökande ingenting, men att kryssa fram mellan isberg och isflak i en ribbåt på Svalbard, det är hur coolt som helst. Trots mulet väder idag så är vyerna helt fantastiska.

Vi bestämde oss för att åka tillbaka till forskningscentret och inta lunch, trots att vi hade med oss mackor. Därefter förberedde vi oss för vårt andra uppdrag, att sänka ner en hydrofon framför glaciärkanten. Detta är ett samarbetsprojekt mellan Stockholm universitet och FOI (Totalförsvarets forskningsinstitut) där FOI står för utrustningen. Vi åkte tillbaka till glaciären, Blomstrandbreen (breen är glaciär på norska) och placerade hydrofonen på 30 meters djup med hjälp av ett par bojstenar. Ett rep finns fäst på bojstenarna så att vi ska kunna få upp dem igen, vilket troligen kommer att ske imorgon. Allt beror på om vi får positioner från boj #8, #3 har fortfarande inte visat några livstecken. Antingen har #3 inte löst ut och därmed står den fortfarande kvar på botten, eller så sitter den fast under ett drivande isberg. En tredje orsak kan vara att elektroniken har totalhavererat, kanske det minst troliga alternativet. Oops, nu fick vi visst en riktig position från #8, måste pausa skrivandet!

Tillbaka igen med total seger! Klockan 20 fick vi alltså den första gps-positionen direkt sänd från bojen. Snabbat ner till Roar för att höra om han ville köra en gång till, inga problem. Dessutom såg positionen ut att ligga precis vid strandkanten, alltså behövde vi ta med ribben igen. Klockan 20.30 var vi på väg. Väl framme hoppade jag och Simon ner i ribben igen och blev guidade till bojen som syntes från båtens tak men inte från ribben. Med massor av drivis och delar av isberg så lyckades vi ta oss in till stranden där Simon gick iväg och hämtade bojen, lyckan var total!

Det är helt fantastiskt att få vara med om denna vetenskapliga expedition, vi träffar alla möjliga forskare här från olika länder. De länder som har egen forskningsanläggning här är bla Tyskland, Kina, Indien, Danmark, Frankrike, Storbritannien, Sydkorea och Norge såklart. Av någon anledning har inte Sverige det, det borde vi ha!

Kongsfjorden, Kings bay, är omgiven av höga spetsiga berg, därav namnet Spetsbergen (som är en del av Svalbard), och flera glaciärer som antingen slutar på land eller som eller som flyter ut på vattnet. Naturen är runt omkring är fantastiskt fin, riktig vildmark. Här finns inga träd eller buskar men det finns en undervegetation mest bestående av mossor och lavar. De djur som finns här uppe har det ganska knapert med föda, men de är riktiga överlevare och klarar sig på det som finns.

Nu slutar jag för denna gången, men på återhörande.

Lasse

Isberg med Blomstrandbreen i bakgrunden

Simon i ribben

Här åker hydrofonden ner

En lyckad placering av hydrofonden ger en glad forskargrupp!

Kan det bli mycket vackrare?

Det är denna vi slitit så för!